

Ölüm Yolcusu Kalmadı

— şair peri · 18 Mart 2014

Ölüm kör , dipsiz , karanlık , ıssız vede fazlasıyla sessiz bir kuyu . Bu kuyuya düşenin ne tutanı , ne yardım edeni nede ardından ağlayanı olur bu hayatta .Tek başınasındır , gelenin gidenin olmaz hatta bazen düşünceler bile uğramaz buraya .

İnsan aslında en büyük yalnızlığını ölünce yaşar hayattayken değil , hatta hayattayken yalnız bile değildir . Neden mi ? Çünkü hayattayken bir dilenci , bir pazarlamacı yada en kötü bir sinek vardır yanından geçen , sen bilmesen de aslında o anda yalnız değilsindir . Burada o sevmediğimiz sinekler bile yok ki ama ...

Ölüm ... neden bu sözcük kulağa bu kadar soğuk , boğuk , ruhsuz vede huzursuz geliyor neden şeker gibi güzel gelmiyor kulağa ? Acaba yeterince hazır olmadığımızdan mı hem nasıl hazır olunur ki , yoksa yok olmaktan ismimizin unutulmasından korktuğumuzdan mı belki de ölüm bize hep yanlış anlatıldı , olamaz mı ?

Benim ölüm yolculuğum çoktan başladı ve öldüğümde azrail " Ölüm yolcusu kalmadı " diye çoktan bağırdı . Evet ölüm yolcusu kalmadı . Şimdi uzun uzun size şunu yapın , böyle yaşayın demiycem hatta hayatın tadını çıkartın bile demiycem ama lütfen güneşin ve güllüklerin tadını çıkartın ve sevin bu üç şeyin istiyorum sadece çok değil heralde .

Ben burdan burdan sizin gülüşlerinizi , birbirinizle eğlenişlerinizi izlerken o kadar imreniyorum ki "ölmeseydim keşke" diyorum ama olmaz çünkü bir kere " ölüm yolcusu kalmadı " denildi ne yaparsın .

HAYATTA HER ŞEYİN BİR KAZANANI VARSA ÖLÜMDE KİM KAZANIR PEKİ ?